

Nr 58

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående viss reformering av avskrivningsreglerna i fråga om byggnad, som ingår i rörelse.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 287 av herr *Gustaf Henry Hansson* samt II: 357 av herrar *Darlin* och *Magnusson* i Borås, vari hemställts, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t efter företagen utredning måtte förelägga riksdagen förslag till sådan ändring av bestämmelserna om värdeminskingsavdrag för byggnad som ingår i rörelse att förhållandevis större avdrag får göras under de första åren efter det byggnaden uppförts»; ävensom

2) de likalydande motionerna I: 288 av herr *Aastrup m. fl.* och II: 358 av herr *Ohlin m. fl.*, vari hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om utredning i syfte att anpassa beskattningsreglerna i fråga om värdeminskingsavdrag i byggnader, som ingår i rörelse, så att större värdeminskingsavdrag kan göras under de första åren efter uppförandet».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen II: 357 samt vad angår yrkandet i motionerna I: 288 och II: 358 till motionen II: 370.

Avdrag för kostnaden för anskaffning av byggnad, som är avsedd att användas i ägarens rörelse, får i princip åtnjutas endast i form av årliga värdeminskingsavdrag. Bestämmelserna härom återfinns i punkt 7 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen. I vissa särskilda fall får emellertid byggnadskostnaden i sin helhet avdragas under det år, då utgiften för byggnadens uppförande ägt rum, nämligen i sådana fall då fråga är om rent tillfälliga byggnader, avsedda att användas endast ett fåtal år.

Värdeminskingsavdraget beräknas till viss procent av byggnadens värde. I princip bör det verkliga anskaffningsvärdet läggas till grund för beräkningen. Då svårigheter i många fall föreligger att styrka den faktiska anskaffningskostnaden för byggnad har i praxis godtagits en avskrivning på taxeringsvärdet (byggnadsvärdet) under beskattningsåret. Understundom torde även andra värden kunna komma till användning, beroende på utred-

ningen i det särskilda fallet, såsom bokförda värdet, brandförsäkringsvärdet eller ett särskilt efter värdering beräknat värde.

I fråga om fabriker och andra för industriell verksamhet avsedda byggnader får emellertid som underlag för beräkning av värdeminskningssavdraget inte alltid användas hela byggnadsvärdet. Från detta värde måste nämligen i förekommande fall avdragas värdet å sådana maskiner, som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde eller, om fastighetstaxering ännu inte ägt rum, vid sådan taxering kommer att åsättas särskilt maskinvärde. Värdet av i byggnad ingående maskiner som åsatts särskilt maskinvärde får nämligen avskrivas enligt reglerna för räkenskapsenlig eller planenlig avskrivning å inventarier beroende på om den skattskyldige är berättigad till räkenskapsenlig avskrivning beträffande dylika tillgångar eller inte. I fråga om avdrag för värdeminskning å övriga inventarier, vilkas värde vid fastighetstaxeringen visserligen inräknats i byggnadsvärdet men inte åsatts särskilt maskinvärde, gäller däremot de för värdeminskning av byggnad fastställda bestämmelserna. Detta innebär emellertid inte att sådana inventarier måste avskrivas efter samma låga procentsats som byggnaden i övrigt. I praxis har högre avdrag medgivits för hissar, värmepannor, varmvattencisterner m. m.

Storleken av procentsatserna för beräkningen av värdeminskningssavdraget har i praxis gjorts beroende av den förebrogta utredningen om byggnadernas livslängd. Utan närmare utredning torde avdrag för värdeminskning å fabriksbyggnader merendels medgivas med 2—3 procent å anskaffningsvärdet. Efter utredning, som visar att byggnaden är underkastad särskilt stor slitning, kan högre avdrag få åtnjutas. Sålunda har exempelvis avdrag för värdeminskning av cellulosafabrik av sten medgivits med 4 procent å anskaffningsvärdet.

Vid försäljning av byggnad, som är avsedd för stadigvarande bruk i rörelse, hänföres köpeskillingen för byggnaden inte till intäkt av rörelse — inte ens till den del som motsvaras av vid taxeringen tidigare åtnjutna avdrag för värdeminskning. Intäkten blir hänförlig till förvärvskällan inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet. Om influtet belopp blir skattepliktigt eller inte bedömes sålunda enligt reglerna för realisationsvinstbeskattning vid försäljning av fast egendom.

Frågan om ändrade bestämmelser rörande avskrivning å byggnad i rörelse behandlades av företagsbeskattningskommittén i dess betänkande med förslag till ändrad företagsbeskattning (SOU 1954: 19). Det spörsmål, till vilket kommittén närmast hade att taga ställning, var om den gällande lagstiftningen kunde anses medge tillräckliga avdrag för värdeminskningen.

I fråga om byggnader var det enligt kommitténs uppfattning med hänsyn till att det i regel gällde mycket stora och långvariga investeringar motiverat, att kostnaden fördelades över en betydligt längre period än när det gällde maskiner och inventarier. Någon form av bunden avskrivning måste med hänsyn härtill komma till användning. Annan mening härom hade inte heller yppats inom kommittén. Det spörsmål som diskuterats hänförde sig väsentligen till frågan huruvida avskrivningen skulle beräknas på annat

värde än anskaffningskostnaden och om i praxis använda procenttal för avskrivningens beräkning kunde anses till fyllest.

Sedan kommittén på anförda skäl avvisat tanken att avskrivningen skulle få beräknas å återanskaffningsvärdet, berörde kommittén frågan om de procentsatser efter vilka avskrivningarna borde beräknas. Det kunde därvid uppmärksammas att en högre avskrivningsprocent i sin mån kunde anses innefatta ett efterkommande av önskemålet om visst hänsynstagande till ökade återanskaffningskostnader. I överensstämmelse med de överväganden, som gjordes i samband med 1938 års lagstiftning, fann kommittén att även vid en uppmjukning av avskrivningsreglerna i form av höjda procentsatser inkomstbegreppet måste utvidgas till att omfatta åtminstone de vid avyttring återbekomna tidigare åtnjutna värdeminskningssavdragen. Mycket starka skäl talade mot en sådan utvidgning av inkomstbegreppet, som avvisades bl. a. med hänvisning till de svårlösta spörsmål, som var förenade med en lagstiftning av sådan innebörd.

Även om det skulle vara möjligt att lösa frågan om utvidgning av inkomstbegreppet, måste likväl en verklig uppmjukning av avskrivningsreglerna för byggnader i form av väsentligt högre procenttal för avskrivningens beräkning föranleda invändningar ur konjunkturpolitisk synpunkt. Det kunde anmärkas att enligt den offentliga statistiken det år 1952 taxerade byggnadsvärdet för svenska aktiebolag tillhöriga fastigheter utgjorde ca 9 miljarder kronor. Någon motsvarande uppgift beträffande ekonomiska föreningar fanns ej. Om man bortsåg från att avskrivningen ofta i stället grundades på den i många fall högre anskaffningskostnaden och om man räknade med en årlig avskrivning med 2 procent erhöles ett sammanlagt värdeminskningssavdrag av ca 180 miljoner kronor. Om man tänkte sig ett stadgande av innebörd att värdeminskningssavdraget skulle få beräknas efter ett dubbelt så högt procenttal skulle följaktligen avskrivningsbeloppen öka med likaledes ca 180 miljoner kronor. Väl skulle en friare avskrivning å byggnader än för närvarande möjligen inte i och för sig stimulera till ökade investeringar just i byggnader under högkonjunktur, men de genom ökade avskrivningar i företagen kvarhållna vinstmedlen, som med hänsyn till de stora värden, det var fråga om, uppenbarligen blev mycket betydande, skulle stå till företagens fria disposition för andra investeringar. Följaktligen talade även de särskilda synpunkter, som kommittén hade att iakttaga, för ett bibehållande av nu gällande grunder för värdeminskningssavdrag å byggnader.

Vid bedömningen av frågan om avskrivning å byggnader torde därjämte böra beaktas, att den av kommittén föreslagna lagstiftningen om investeringsfonder skulle komma att utgöra ett betydelsefullt komplement till avskrivningsreglerna främst när det gällde byggnader. Företagen kunde genom att utnyttja investeringsfonderna göra omedelbara avskrivningar på byggnader till betydande belopp.

Ytterligare anförde företagsbeskattningskommittén följande.

I valet mellan en uppmjukning av avskrivningsreglerna för byggnader och en ökad stimulans till avsättningar till investeringsfonder är det senare självfallet att föredraga ur konjunkturpolitisk synpunkt. Då investerings-

fonderna delvis utgör ett komplement till avskrivningsreglerna, bör uppmärksammas att en mera väsentlig uppmjukning av de för byggnader gällande avskrivningsreglerna måste antagas minska företagens intresse för avsättning till investeringsfonder. Investeringsfonderna i deras tilltänkta utformning har av kommittén bedömts såsom varande det inom beskattningsområdet enda mera verksamma medlet för en stimulans till investeringar i lågkonjunktur. Även från denna synpunkt kan följaktligen invändningar riktas mot en mera väsentlig uppmjukning av avskrivningsreglerna för byggnader.

På anförda skäl kan kommittén inte förorda ändrade grunder för beräkning av värdeminskingsavdrag å byggnad. Emellertid finner kommittén angeläget att i praxis sådana värdeminskingsavdrag medges, som betingas av byggnadernas ekonomiska livslängd. Från näringslivets sida har gång efter annan invänts att så inte alltid är fallet. Vål har av kommittén gjorda förfrågningar hos taxeringsmyndigheterna givit vid handen att utrangeringsavdrag mera sällan yrkas. Denna omständighet kan emellertid sammanhånga antingen med att en i huvudsak uttjänad byggnad inte ut rangeras utan i stället säljes till lågt pris, varvid något utrangeringsavdrag merendels ej ifrågakommer, eller — och detta är måhända ett vanligare fall — att möjlighet inte förelegat att förete utredning, som styrker rätt till utrangeringsavdrag.

Kommittén kan inte helt frigöra sig från uppfattningen att — även om praxis under senare år i vissa fall medgivit större avdrag än tidigare — det förhållandet alltjämt föreligger, att vid bestämmandet av värdeminskingsavdragets storlek tillräcklig hänsyn inte togs till att en byggnads ekonomiska livslängd med hänsyn till teknikens snabba utveckling och produktionens därav betingade omläggning ofta väsentligt understiger den fysiska livslängden. Kommittén vill med hänsyn härtill förorda att en viss omredigering göres av bestämmelsen i punkt 7 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen, varigenom tydligare markeras den vikt som bör fästas vid den ekonomiska livslängden, när det gäller att fastställa skälig avskrivningsprocent.

Kommitténs förslag i sistnämnda avseende genomfördes vid 1955 års riksdag.

I detta sammanhang kan nämnas, att regeringsrätten i utslag den 8 oktober 1958 (RÅ 1958 ref. 49) med hänsyn till verkstadsbyggnads beräknliga ekonomiska varaktighetstid medgivit avdrag för värdeminskning å densamma med 3 procent av anskaffningsvärdet.

I Danmark och Norge har reglerna om värdeminskingsavdrag å byggnad år 1957 ändrats i en för de skattskyldiga förmånlig riktning. Danmark har sedan länge haft avskrivningsregler för byggnader som medgivit en väsentligt större avskrivning under byggnadens första år än senare, medan de norska reglerna härvidlag tidigare varit i huvudsak överensstämmande med de svenska. 1957 års ändringar innebar att de norska reglerna i viss mån närmade sig det danska systemet vad gäller värdeminskingsavdrag å byggnader. I Danmark markerades ytterligare förskjutningen i värdeminskingsavdragen mot byggnadernas tidigare skede. Följande tablå ger en översiktlig jämförelse av avskrivningsreglerna i fråga om industribyggnader i Danmark och Norge.

Värdeminskningsavdrag å byggnad vid engångsinvestering

Avskrivningsbelopp på byggnader i procent av anskaffningsvärde		
År	Danmark	Norge
1—4	12,5	3,75
5	2,5	3,75
6—24	2,5	2,50
25—37	0,0	2,50
38	0,0	1,25

De norska reglerna medger dessutom initialavskrivningar vid investeringar över en viss storlek.

Yrkanden av samma innebörd som i nu förevarande motioner framställdes jämväl vid 1958 års A-riksdag i de då väckta motionerna I: 255 och II: 323. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 16 framhöll bevillningsutskottet bl. a. att den fråga, som upptagits i motionerna, endast utgjorde en del av det komplex beskattningsregler, som brukar sammanfattas under benämningen företagsbeskattningen. Reglerna om företagsbeskattningen var föremål för en genomgripande omdaning vid 1955 års riksdag, och de regler, som därvid antogs, hade ännu inte börjat tillämpas i full utsträckning. I samband därmed var även frågan om ändrade avskrivningsregler beträffande byggnader föremål för riksdagens uppmärksamhet, och en viss ändring av bestämmelserna vidtogs i avsikt att tydligare markera den vikt som borde fästas vid den ekonomiska livslängden, när det gällde att fastställa skälig avskrivningsprocent. Däremot ansåg riksdagen ytterligare uppmjukningar i bestämmelserna om värdeminskningsavdrag för byggnader inte böra ifrågakomma. Vid 1955 års riksdag infördes vidgade möjligheter för företagen att göra avsättningar till investeringsfonder, vilka avsågs komma att utgöra ett betydelsefullt komplement till avskrivningsreglerna främst när det gäller byggnader. Då 1955 års lagstiftning endast gällt en kort tid och i vissa hänseenden ännu inte trätt i kraft, ställde det sig svårt att få en tillförlitlig bild av dess verkningar. Innan närmare erfarenhet vunnits av 1955 års lagstiftning på detta område, var det likaså svårt att bilda sig en uppfattning om behovet av vidgade avskrivningsmöjligheter å byggnader i rörelse. En ändring av reglerna om värdeminskningsavdrag i den riktning motionärerna åsyftat medförde att de skattskyldiga bereddes möjligheter att uppskjuta beskattningen helt eller delvis åren efter det en nybyggnad vidtagits. Härigenom skulle skapas nya möjligheter till s. k. förtäckt resultatutjämnning. Med hänsyn härtill borde frågan även bedömas ur denna synpunkt. Det var därvid att märka att frågan om införande av rätt till s. k. öppen förlustutjämnning och s. k. öppen resultatutjämnning för det dåvarande var föremål för utredning av 1957 års skatteutredning. Enligt utskottets mening var det sannolikt att frågan om införande av rätt till en snabbare avskriv-

ning av byggnader skulle komma i ett delvis annat läge, om möjligheter infördes till öppen resultatutjämnning. Man borde därför enligt utskottets mening avvakta resultatet av 1957 års skatteutrednings arbete. Utskottet kunde således inte tillstyrka det föreliggande motionsyrkandet.

Av innehållet i *de förevarande motionerna* må här återges följande.

I *motionerna I: 287* och *II: 357* betonas angelägenheten av att få avskrivningsbestämmelser av i princip samma innehåll som i våra grannländer. Särskilt för nystartade rörelser föreligger speciella behov av likvida medel. En högre avskrivning under de allra första åren torde också motsvara den verkliga värdeminskningen. Det erinras vidare om att de i fråga om maskiner och inventarier i rörelse gällande avskrivningsbestämmelserna i princip har denna innebörd.

Motionärerna i *motionerna I: 288* och *II: 358* framhåller bl. a. att företags-ekonomiska skäl motiverar att avskrivningsreglerna utformas så, att en högre avskrivningsprocent kan tillämpas under de första åren av byggnadens livstid. I en tid då ökade krav kan väntas uppkomma på det svenska näringslivets konkurrenskraft gentemot utlandet, bör en sådan anpassning av våra beskattningsregler eftersträvas. De europeiska integrationsplanerna, vilkas successiva förverkligande kan väntas inom en inte alltför avlägsen framtid och som kommer att kräva ökad konkurrensförmåga av de svenska företagen, inbjuder till förberedelseåtgärder även av här angiven innebörd. I en politik som vill satsa mera på nya initiativ, expansion och ökat välstånd genom gynnsammare villkor för produktionslivet hör de här åsyftade åtgärderna naturligt hemma. Vidare pekar motionärerna på att en omkonstruktion av avskrivningsreglerna på angivet sätt skulle ha betydelse för företagens beredskap vid en konjunkturavmattning. Frågan har således även sysselsättningspolitisk betydelse.

Utskottet

Enligt punkt 7 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen får avdrag för kostnaden för anskaffning av byggnad, som är avsedd att användas i ägarens rörelse, i allmänhet endast åtnjutas i form av årliga värdeminskningssavdrag. Avdraget skall bestämmas till viss procent av byggnadens värde. Till grund för beräkningen skall i princip läggas byggnadens anskaffningsvärde. På grund av svårigheten att styrka den faktiska anskaffningskostnaden godtages i praxis en avskrivning å det under beskattningsåret gällande taxerade byggnadsvärdet. Vid avvägningen av procentsatsens storlek skall hänsyn tagas till såväl byggnadens fysiska som dess ekonomiska livslängd. Utan närmare utredning torde avdrag för värdeminskning å fabriksbyggnader vanligen medgivas med 2, i vissa fall 3 procent av anskaffningsvärdet. Efter utredning kan dock högre avdrag få åtnjutas. Om värdeminskningssavdrag å byggnad ett år inte kan utnyttjas vid taxeringen, får det — i motsats till planemässiga avdrag å maskiner och inventarier — icke förskjutas till ett senare år. I fråga om rent tillfälliga byggnader, avsedda att an-

vändas endast ett fåtal år, får byggnadskostnaden i sin helhet avdragas det år, då utgiften ägt rum.

I de förevarande motionerna hemställas om utredning i syfte att anpassa beskattningsreglerna i fråga om värdeminskingsavdrag å byggnader, som ingår i rörelse, så att större avdrag får göras under de första åren efter uppförandet. Till stöd för yrkandet åberopas att enligt de danska och norska reglerna om avskrivning å byggnader större värdeminskingsavdrag medges under en byggnads första år. I en tid, då ökade krav kan väntas uppkomma på det svenska näringslivets konkurrensförmåga gentemot utlandet, bör därför en liknande anpassning av våra beskattningsregler eftersträvas.

Det är enligt utskottets mening viktigt, att beskattningsreglerna utformas på ett sådant sätt, att de främjar produktionsutvecklingen och underlättar möjligheterna till en ur olika synpunkter önskvärd konsolidering av företagen.

I motionerna framhålles angelägenheten av att avskrivningsreglerna för byggnad i rörelse i princip utformas på samma sätt som i Danmark och Norge. Av den i den ovan lämnade redogörelsen intagna tablån över värdeminskingsavdrag å industribyggnader i dessa länder framgår, att de danska bestämmelserna medger full avskrivning under loppet av 24 år och att avdragens samlade belopp är starkt förskjutna till byggnadens första fyra år, då årlig avskrivning får ske med 12,5 procent av anskaffningsvärdet. De norska reglerna tillåter avskrivning efter 3,75 procent under de första fem åren men medger dessutom särskilda initialavskrivningar vid investeringar över viss storlek. Det kan vidare nämnas, att i Finland avskrivning tillåtes å fabriksbyggnader av trä med 5 procent och å byggnader av sten med 2,5 procent av anskaffningsvärdet. Fabriksbyggnad, som tagits i bruk år 1958 eller därefter, får dock avskrivas med sammanlagt 30 procent av anskaffningsvärdet under de första fyra åren.

Det planerade ekonomiska samarbetet i Europa kommer otvivelaktigt att kräva ökad konkurrensförmåga av de svenska företagen. Det är mot bakgrunden härav angeläget, att beskattningsreglerna i största möjliga utsträckning utformas så att de stärker vår konkurrenskraft.

I samband med 1955 års ändringar av företagsbeskattningsreglerna gjordes en omredigering av författningstexten rörande avskrivning å byggnader i rörelse i syfte att tydligare markera den vikt, som vid avvägningen av avskrivningsprocentens storlek bör fästas vid byggnadens ekonomiska livslängd. Det torde vara fullt befogat att antaga, att en byggnads värde under de första åren efter uppförandet sjunker avsevärt snabbare än senare. En linjär avskrivningsmetod med enhetlig årlig avskrivningsprocent återspeglar emellertid inte denna faktiska minskning i byggnadens värde. Det är därför av företagsekonomiska skäl motiverat, att avskrivningsreglerna för byggnad utformas på liknande sätt som i våra nordiska grannländer, där såsom ovan nämnts en större initialavskrivning tillåtes under de första åren efter byggnadens uppförande. Denna princip är för övrigt redan accepterad inom den svenska beskattningsrätten vid räkenskapsenlig avskrivning å maski-

ner och inventarier. En vidgad rätt till avskrivning å byggnader skulle dessutom innefatta ett visst efterkommande av önskemålet om hänsynstagande till de starkt ökade återanskaffningskostnaderna. I detta sammanhang torde böra erinras om att frågan om avdrag för värdeminskning av byggnader i inkomstkällan jordbruksfastighet för närvarande är föremål för utredning inom skattelagssakkunniga.

Mot bakgrunden härav synes det utskottet motiverat, att en utredning rörande ändrade grunder för beräkning av värdeminskningsavdrag å byggnad i rörelse kommer till stånd. Därvid bör självfallet beaktas det förändrade läge, vari frågan kan komma, om möjligheter till öppen resultatutjämnning införes. Även de nuvarande reglerna om beskattning vid försäljning av fastighet och om utrangeringsavdrag bör i samband därmed bli föremål för överväganden.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen, med bifall till de likalydande motionerna I: 287 av herr Gustaf Henry Hansson samt II: 357 av herrar Darlin och Magnusson i Borås ävensom de likalydande motionerna I: 288 av herr Aastrup m. fl. och II: 358 av herr Ohlin m. fl., måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i syfte att anpassa beskattningsreglerna i fråga om värdeminskningsavdrag å byggnader, som ingår i rörelse, så att större värdeminskningsavdrag får göras under de första åren efter uppförandet.

Stockholm den 3 november 1959

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar Hagberg, Eriksson, Spetz, Jansson, Gustaf Elofsson*, fröken Ranmark, herrar Söderquist, Möller, Wörnberg och Mattsson; samt

från andra kammaren: herrar Ericsson i Kinna, Sundström, Brandt i Aspabruk, Kollberg, Allard, Magnusson i Borås, Gustafson i Göteborg, Darlin, Andersson i Essvik och Antonsson*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservation

av herrar *Ericsson* i Kinna, *Eriksson*, *Jansson*, fröken *Ranmark*, herrar *Möller*, *Wörnberg*, *Sundström*, *Brandt* i Aspabruk, *Allard* och *Andersson* i Essvik, vilka ansett,

dels att den del av utskottets yttrande, som börjar å s. 7 rad 11 upp-

ifrån med orden »Det är» och slutar å s. 8 rad 13 uppifrån med orden »för överväganden» bort ha följande lydelse:

»Yrkanden av enahanda innebörd som i de nu förevarande motionerna framställdes även vid 1958 års A-riksdag. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 16 ansåg sig bevillningsutskottet inte kunna tillstyrka bifall till utredningsyrkandet. Utskottet framhöll därvid bl. a., att de vid 1955 års riksdag genomförda ändringarna i företagsbeskattningen medfört en viss uppmjukning av bestämmelserna om värdeminskningssavdrag å byggnader i rörelse i avsikt att tydligare markera den vikt, som bör fästas vid byggnadens ekonomiska livslängd. Vidare anfördes att vidgade möjligheter införts för företagen att göra avsättningar till investeringsfonder, vilka ansågs komma att utgöra ett betydelsefullt komplement till avskrivningsreglerna främst när det gäller byggnader. Innan närmare erfarenheter vunnits av 1955 års lagstiftning var det enligt utskottets mening svårt att få någon uppfattning om behovet av ökade avskrivningsmöjligheter å byggnader i rörelse. Utskottet ansåg det vidare sannolikt, att frågan om införande av snabbare rätt till avskrivning å byggnader skulle komma i ett delvis annat läge, om möjligheter till öppen resultatutjämnning infördes.

Utskottet kan helt ansluta sig till de uttalanden, som föregående års bevillningsutskott gjorde i frågan. Därutöver vill utskottet framhålla, att enligt beslut vid innevarande års riksdag vissa ändringar vidtagits i förordningen om investeringsfonder för konjunkturutjämnning, varigenom möjligheterna att taga investeringsfonder i anspråk utvidgats. Således kan, då det är av synnerlig vikt att viss investering igångsättes, Kungl. Maj:t efter ansökan medge tillstånd till att investeringsfonder får tagas i anspråk för längre tid än två år och att även framtida fondavsättningar får användas.

Utskottet vill vidare erinra om att därest byggnad, som användes i rörelse, anskaffats för utnyttjande under en speciell konjunktur särskilt avdrag kan medgivas för överpris eller merkostnad. Utrangeras eller nedrives i rörelse använd byggnad, beträffande vilken den skattskyldige förebringat utredning om anskaffningsvärdet och i beskattningsavseende åtnjuter värdeminskningssavdrag, får avdrag ske för vad som återstår oavskrivet av anskaffningsvärdet, i den mån detta belopp överstiger vad som influtit vid avyttring av byggnadsmaterialier och dylikt i samband med utrangeringen eller rivningen. Vid försäljning av byggnad, som icke är att anse som varulager i rörelse, blir köpeskillingen inte beskattad i vidare mån än som följer av reglerna för beskattning av realisationsvinst vid försäljning av fast egendom.

Med det anförda avstyrker utskottet bifall till de föreliggande motionerna.» *dels ock* ansett att utskottets hemställan bort ha följande lydelse:

»Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 287 av herr Gustaf Henry Hansson samt II: 357 av herrar Darlin och Magnusson i Borås icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt

2) att de likalydande motionerna I: 288 av herr Aastrup m. fl. och II: 358 av herr Ohlin m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.»